

www.e-rara.ch

**Grammatica religiosa, quae pie docet declinare a malo, & facere bonum,
amplecti perfectum in praesenti, & respuere imperfectum, ad
obtinendum futurum infinitum, cum participio salutis**

Abraham

Salisburgi, 1691

Zentralbibliothek Zürich

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-25335>

Sermo, de obedientia.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

S E R M O,

D E

Obedientia.

Custodi legem atque consilium, & erit vita animæ tuæ. Prov. 3. v. 22.

P A R S P R I M A.

I. **C**Um quondam duo pictores pro magno præmio certarent, quisnam illorum præstantius cælum depingere posset; quare ex his unus alterum superaturus pinxit firmamentum, in eoque omnes stellarum distinctiones, planetarumque varietates, & id genus alia ab Astrologis notari solita. At alter Solem tantum in firmamento penicillo suo elaboravit. Sicque ventum ad iudicem, quisnam eorum ius lucratus, sciscitati sunt; Quibus Iudex haud dubiè, ait, ille qui cælum cum planetis omnibus formavit. Quod audiens alter ait; quomodo? Nam ego eo ipso quod Solem tantum pinxerim formavi omnia quæcunque in firmamento continentur, quod autem non appareant, ratio est, quia Sol suis nimium corruscantibus radijs ea sic tegit, ut videri nequeant. Quamobrem hic præmium est lucratus. Enim verò omnes sic, ut loquitur Apostolus, currentes certant, sed unus accipit bravium. Quis est ille unus nisi obediens? Currit quidem castus, currit & humilis, currit & Christi Pauper, currunt & alij varijs virtutibus insigniti; at omnibus præcurrit obediens, sic ut præ cæteris vitam animæ suæ comprehendat. Nam tamen talis alias virtutes possidere non videretur, quia tamen præstat obedientiâ, quæ velut Sol in anima radiat, omnes haud dubiè implicitè habere compertum est. Cum enim obedientia sit virtus, quæ exequimur iussa & præcepta tum divina tum humana quia præcepta sunt, ideo verus obediens servans omnia majorum præcepta, per faciliè cunctas obtinebit virtutes. Etenim virtutes ab omnium præceptorum diligenti observantia emanant, quapropter, qui promptè mandatis obedit, ut in omnigena virtute floreat necesse est. Qui enim obedit Christo dicenti: Discite à me quia mitis sum & humilis corde, jam habebit humilitatem. Et sic de cæteris virtutibus videre est. Præterea etiam cum obedientia in abnegatione voluntatis propriæ fundetur, ideo hæc præstans non peccabit, saltem graviter; nequeunt enim simul stare talis abnegatio, & peccatum, quod non nisi ex voluntate propria ortum ducit. Hinc rectè ait Spiritus Sanctus per os Salomonis: *Custodi legem atque consilium, & erit vita animæ tuæ.* Prov. 3.

- L. i. Cont. aduers. leg. c. 14.** **Cass. l. 4. Insti. c. 30. L. ult. moral. c. 12.** **2.** Quamobrem rectè ad nostrum propositum **S. P. Augustinus** per hæc excurrit verba : Obedientia maxima est virtus, & ut sic dixerim, omnium origo Materque virtutum. Et **Cassianus** : Obedientia, inquit, inter cæteras virtutes primatum tenet : Quia juxta **S. Gregorium**, Sola illa est, quæ cæteras menti inserit, insertasque custodit. Valde benè **Episcopus** ille ad **S. Abrahamum Solitarium** : Ecce, inquit, totum mundum reliquisti, & quæ in eo sunt, & vitam crucifixam amplexus es, at tamen cum hæc uniuersa compleueris, agnosce te Obedientiam, quæ cunctis virtutibus eminent, non habere. Senioris cujusdam aureæ sententiæ sunt : Obedientia salus est omnium fidelium ; Obedientia genitrix est omnium virtutum. Obedientia regni cælorum inuentrix est. Obedientia cælos aperiens, & homines de terra elevans est. Obedientia cohabitatrix Angelorum est. Obedientia sanctorum omnium cibus est, ex hac enim ab lactati sunt, & per hanc ad perfectionem venerunt, Et quidem per compendium. **S. Dorotheus** de suo **Dositheo** memorat, quod in una se Obedientia & abrenuntiatione voluntatis potissimum exercuerit. Et consummatus in brevi à Seniore visus sit inter catervas
- In Vitis PP. l. 3. libell. 14. n. 19.** **Sanctorum.** Optimè igitur **S. Antonius** : Siquis cupit ad perfectionem, velociter pervenire, non sibi ipsi fiat Magister, nec proprijs voluntatibus obediat, etiamsi rectum esse videatur, quod velit ; sed secundum mandatum Salvatoris ante omnia abneget semetipsum, & renuntiet proprijs voluntatibus ; Quia & Salyator ipse dixit : Ego veni, non ut faciam voluntatem meam, sed ejus qui misit me.
- Dost. 4.** **3.** **Joannes Climacus** docet per obedientiam non modo velociter sed & faciliter ad perfectionem veniri : ait enim ; Obedientia est confectum dormiendo iter. Quod **S. Bernardinus Senensis** hæc similitudine probat : Sicut qui est in navi, comedendo, bibendo, & dormiendo progreditur, quia movetur alieno motu ; sic verus obediens in Religione comedendo, bibendo & quiescendo, & alia opera bona operando meretur. Non desunt etiam exempla ad hanc veritatem stabiliendam. Quidam Senex cum fratres noctu psallerent, Angelum prodeuntem, & calicem cum hostia portantem vidit, in quem intingens signabat frontem presentium, imò & aliquorum absentium sedes, quia ex obedientia aberant, & licet somno vaparent, commune tamen cum alijs meritum reportabant. Alter obedientiæ fructus est, quod hominem **DEO** Charissimum efficiat, cum teste **S. Thoma**, nihil **DEO** sit gratius, quam si propriam voluntatem quis propter ipsum relinquat ; Et meritò, si enim **Abraham** tantopere placuit **DEO**, qui voluit tantum sacrificare Filium suum, & per hoc **DEO** obedire, quanto magis eidem placebit, qui actu non alium, sed seipsum per veram Obedientiam immolavit. Quapropter non immeritò **S. Dorotheus** totum se in juventute Obedientiæ tradidit ; Qui hoc inde emolumentum est consecutus, quod nullas sentiret afflictiones.
- Ruffin l. 1. Vit. PP. c. 31.**
- Grad 4.**
- Tr. de Obed.**
- S. Dorothe. Dost. 11.**
- S. Thom. 2. 2 q 186. 2. 5. ad 5.**
- S. Dorothe. Dost. 5.**

ones, & cum propterea non parum anxius esset arbitrans hoc non esse signum bonum; à Joanne Abbate audivit: Illos esse pacatissimos, jucundissimos, ac quietissimos, qui se Patrum Obdientia tradidissent.

4. Tertius Obdientia fructus est, quod unum sit ex certioribus signis Prædeterminationis. Quia hæc sola via, sicut à voluntate propria est remotissima, ita nullis ambagibus aut erroribus est obnoxia. Hinc Christus intrepidè dixit: *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* Unde & S. Matth. 19 Grad. 4. Joannes Climacus dixit; si quis conscientiam suam mundissimam in Patris spiritualis subjectione servavit, hic jam mortem ut somnum, imo verò ut vitam quotidie intrepidus exspectat; certissimè sciens, obitùs tempore sui ipsius non à se, sed à Patre rationem esse requirendam. Id quod ipse Pater æternus quondam S. Catharinae revelavit dicens: Verus obediens non obligatur mihi reddere rationem de se, sed solummodo Prælati, cui subditus extitit. Obdientia est Clavis, quâ Christus cælum aperuit, quam in manu Vicarij sui reliquit. Hinc S. Bernardus dicens Ser. 28. in Cant. ausus est: Dignus ero, qui DEUM videam, si prius, quàm videam, obdisse inveniar: Securus videbo, ad quem meæ obdientia munus præcesserit. Sed & frater ejus Gerardus morti vicinus, cum in Spiritu raptus esset, post triduum ad se reversus dixit: bona est obdientia! Ad tribunal Christi sui, animas Sanctorum vidi, ipsùmque mihi descendentem; Ecce locus tuus inter fratres tuos; nullus tui ordinis peribit, si Ordinem amaverit: Aut in morte purgabitur, aut in brevi post mortem. Nec minus memorabile est, quod alteri cuiquam Religioso ex ordine S. Hieronymi evenisse scribitur, quod videlicet post visitationem à Sanctis, quos singulariter colebat, factam dixerit: Doleo me tam parum in Religione laborasse, sed propter Passionem & Crucem Christi, & Religionis obdientiam, quam observari, vado ad regnum Cælorum; & hoc mihi Dominus manifestavit ad consolationem & ædificationem Religiosorum, & ut tepidi ac negligentes vitam mutant. Quibus dictis paulo post ingenti gaudio repletus animam DEO reddidit. Porro ulterius quàm tuta per obdientiam via sit ad cælum colligere possumus ex visione S. Gertrudi factâ: huic enim S. Virginis ostendebatur via animarum ad Cælum in similitudine asseris valde proclivis, qui difficulter poterat ascendi, unde ascendentes se juvabant ambabus manibus, & ex utraque parte erant dæmones impediens. Religiosorum obdientium tamen asser habebat ex utraque parte perticas, & præterea etiam Angeli in ascensu juvabant. Merito ergo ait Salomon: *Vir obediens loquetur victoriam:* Prov. 21. v. 28. Id est triumphabit ac prosternet suos hostes regium hoc ad cælum iter volentes impedire.

5. Alius Obdientia fructus est, quod sit efficacior ad consequendum aliquem effectum, quàm Sacrificia veteris Testamenti secundum illud primi libri Regum: *Melior obdientia, quàm vittima:* Melior, inquam, S. 15. v. 23 quia

quia est pinguiſſimum holocaustum, cū per illam totus homo in Sacrificium cedat. Est Sacrificium laudis & gratiarum actionis : juxta illud S. P. Augustini : Vis semper laudare DEUM ? benè fac omnia (quod fit per perfectam obedientiam) & laudasti DEUM. Est Sacrificium propitiatorium seu pro peccatis, quia est efficacissimum medium ad peccatorum remissionem impetrandam. Est Sacrificium pacificum, quia miram habet virtutem ad varia dona à DEO impetranda. Est demum Sacrificium Eucharisticum, quia revocat in memoriam cruentum Sacrificium quo Christus seipsum Patri æterno obtulit, dum obediens usque ad mortem crucis factus est ; ut adeò meritò Christus per Davidem dixerit : Sacrificium & oblationem noluisti ; aures autem perfecisti mihi. Holocaustum & pro peccato non postulasti : Tunc dixi, ecce venio : In capite libri scriptum est de me, ut facerem DEUS voluntatem tuam.

Pf. 39. v. 7.

Rufin. in
Vit. PP. l. 2.
n. 141.
Historia.

Joannes 1.
de Virt.
c. 130.
Rodr. p. 30
fr. 5. c. 10

Historia.

6. Demum non minimus etiam fructus obedientiæ est, quod scilicet fit efficax, medium ad dona supernaturalia augenda, nunc quidem gratiam, & olim in cælo gloriam ubiorem conferendam. Hinc S. Pambo Abbas in exſtati positus vidit quatuor Ordines ante DEUM. Primus erat hominum infirmantium, & gratias agentium DEO. Secundus verò eorum, qui hospitalitatem sectantur, & in hoc stant & ministrant. Tertius illorum, qui solitudines incolunt, & ab omni hominum conspectu remoti DEO soli famulantur. Quartus denique illorum, qui propter DEUM se obedientiæ jugo & Patrum impetio subjecerunt. Erat ergò hic ordo alijs tribus superior, qui obedientiam exhibebat, & utebatur torq; aurèa, & majorem gloriam præ cæteris possidebat. Interroganti autem de causa responsum fuit, quia alij omnes aliquam requiem adimplendo, quamvis in bonis operibus, voluntates suas habebant; Obediens autem propriam voluntatem relinquens pendet in voluntate Patris jubentis, & ideò majorem præ cæteris gloriam est sortitus. Hinc rectè docet Rusbrochius, quòd obedientia tam eximia sit virtus, ut vel minimum opus ejus imperio factum multò meliùs DEOq; acceptius sit, alio quolibet magno opere sine ipso perpetrato. Undè S. Dositheus, de quo jam superius dictum, cū ob delicatam indolem graves pœnitentias lulpere non posset, coronam S. Antonio parem per quinq; annorum exactam obedientiam promeruit. Sed & ipse DEUS quondam voce de cælo lapsa testatus est, Monialem, quæ omisâ propter obedientiam communionem in culina ministraverat, plus meriti acquisivisse, quàm quæ communicasset. Rogerius Monachus quoque jamjam moriturus Arsenium Abbatem sic allocutus est: Quælo te Pater, ex obedientia me mori jube, ut etiam monendo merear, siquidem 60. jam anni sunt, quibus hanc gratiam à DEO petij, nè Patris mei injus morerer? Ergò, ait Arsenius; Morere, mi frater, quo dicto statim moruus est, & eadem nocte se spectandum Arsenio præbuit, dixitq; mortem sic obitam pluris à Christo æstimatam esse, quàm ullam totius vitæ actionem.

Sionem. Hunc Monachum quia secutus Religiosissimus Frater noster Josephus à S. P. Augustino Clericus in obedientia, meruit etiam cum illo ex obedientia mori, cum enim suæ mortis diem præcires, à Venerabili P. Marco Priore suo moriendi veniam, benedictionemque humiliter expetiit, eaque recepta devotissimè expiravit. Hinc pluries a morte gloriosè visus, & inter Psallentium choros auditus est. Nonne mi chare frater talis mors, & consequens cœleste gaudium etiam tibi arrideret? Quare non pigeat te similes sequi in obedientia, si cupis cum eis habere consortium in gloria.

PARS SECUNDA.

7. Ex his, quæ hæcenus disseruimus, facile cognosci potest, quàm excellens sit obedientiæ Virtus; sic ut merito quilibet Religiosus omnem navare operam deberet, quò hanc consequatur. Nè verò in hoc pio negotio quis à recto virtutis tramite aberret, scire debet, quidnam præcipuè ad perfectam obedientiam pertineat: Requiritur autem, ut Alceta passim docent, tria, videlicet, ut Obedientia sit cæca, prompta & fortis. Cæca debet esse, non quòd homo non videat, quid exequatur, quomodo enim alioqui ageret: aut quòd temerariè & cæco modo irruat in executionem sive honesta sive illicita sit (id enim longissimè abest ab eo, qui ex virtute & secundum rectæ rationis regulam operatur) sed quòd rationes præcepti, seu motiva quæ superiorem induxerunt ad præcipiendum, non perscrutetur, satisque ei sit, quidquid præcipiatur, dum illicitum esse constat. Undè S. Gregorius: Vera obedientia nec propositorum intentionem discutit, nec præcepta discernit, quia qui omne vitæ suæ iudicium, majori subdidit, in hoc solo gaudet, si quod sibi præcipitur, operatur; nescit enim iudicare, quisquis perfectè didicit obedire.

In l. i. Reg.
l. 2. c. 49

8. Præstantissimè in hoc se gessit S. Paulus simplex, qui jam sexagenarius senex ad S. Antonium venit, ut Monachus fieret; Porro per triduum impransus & incanatus expectavit sententiam & responsum. Tandem Antonius hoc ferreo proposito expugnatus, poteris, inquit; esse salvus, si habeas obedientiam, & quod à me audieris, facias. Faciam, ait Senecio, quæcunque jusseris. Quare S. Antonius talem vitæ asperæ agendæ rationem suscepit illis diebus, qualem quando erat in principio juventutis, cujus tamen imitatorum in cunctis habuit suum simplicem Tyronem. Itaq; ubi vir Sanctus vidit mentem Pauli nil moveri adversis, cœpit eum tentare circa obedientiam, præcepitque ei, quæ ratio & causa non posceret. Haurire namque eum aquam jussit ex puteo, & in terram toto die effundere; Contextas sportellas resolvere & retexere. Vellimentum dissuere & resuere, & iterum dissolvere; urnam mellis frangere, & mel effundere, effusumque concha colligere, ne sordes simul colligerentur, quod erat difficillimum. Quid multa? In pluribus hujusmodi Senex senem probavit, ut in nullo prorsus eorum, quæ etiam contra ra-

de 1730
1730

tionem videbantur, disceret contradicere. Sed quo fructu? **DEUS** ob simplicem obedientiam Paulo imperium tantum concessit in daemones, quantum non dederat Antonio. Porro si tale præmium meretur obedientia cæca in exilio, quale ergò non sperabit in Patria.

Instit. Mon
Ser. 2.

9. Rursus obedientia cæca juxta Magni Basilij mentem in hoc modo apparet, si ad Superioris nutum non modo fugiamus inhonesta, sed etiam laudabilia omittamus: tametsi enim temperantia & corporis mortificatio sint utilia; si tamen ex proprio arbitrio exerceamus, tanti non erunt, quanti merces est obedientia; quod colligitur ex revelatione Sæ. Birgittæ factâ, quam piissimus Blofius recenset his verbis: **Audivit Birgitta Dominum IESUM** etiam istud dicentem, qui magis cuperet jejunare, quam comedere, & tamen propter obedientiam comedit, habebit mercedem, quam consequitur is, qui rectè jejunat. Similem quoque mercedem accipiet is, qui infirmus est, & manducat, & mallet tamen ad honorem meum jejunare. Hinc idem Author directis ad Novitium verbis ita fatur:

Appen. 40
instit. spiri
n. 6.

Blofius in
breui reg.
tyro spiri.
§. 2. n. 30.

Meliùs est sobriè & continenter ad gloriam **DEI** obedientiam manducare, quam rigidam antiquorum Patrum abstinentiam ex propria voluntate sectari. Quidquid purè per obedientiam fit, quantumvis vile & abjectum esse videatur, **DEUS** magni facit, & eximiâ mercede remunerat. Et

In Sacell.
na §. 1. n.
70.

alibi **DEO** placere desiderantem sic affatur: Propriâ voluntate relicta humiliter promptèque obedi propter **DEUM**; meliùs est ex simplici obedientia urticas & zizania extirpare, quam ex propria voluntate sublimi rerum cælestium contemplationi operam dare; Sacrificium enim **DEO** gratissimum est propriæ voluntatis abnegatio. Hujusce rei veritas non latebat Venerabilem nostrum Joannem à S. Guilelmo, qui etsi tam austeram duxisset vitam, ut S. Guilelmum, & S. Nicolaum Foletinatem in rigore superârit; nilominùs tamen postquam ad nostros Patres transfisset, ad Superiorum nutus cunctas suas mortificationes: ut cilicia, loricas, disciplinas, cæterasque suas solitas extraordinarias mortificationes mox reliquit, & consuetis Discalceatorum austeritatibus contentus, communi vitæ se accomodavit. Quod verò hæc obedientia **DEO** gratissima extiterit, ex eo liquet. Nam cum fortè ad solitas suas austeritates sine Superiorum licentia redire tentaretur, apparuit illi gloriosissima Angelorum Regina Puerum **JESUM** inter brachia tenens, quæ dixit illi: O Joannes non parum facies, si hoc tantùm feceris, quæ communitas agit, & quæ tibi superior præcipiet. Quem deindè in terra prostratum ac humiliatum benedixit. Quare deinceps nihil unquam absque superioris licentia aggressus est.

In Vita ejus

Boyer, an.
nal. capuc.
3547.

10. Hinc ergò patet, quam verum sit magis acceptum esse **DEO** etiam bona opera ex obedientia cæca relinquere, quam sine hac ea peragere. Quod non obscure confirmat mortuus Andreas Assinas, vicus inter Capucinos admirabilis sanctitatis & austeritatis. Hic post septimum

ab obitu diem nosocomij præfecto apparens dixit, eousque se in purgatorio fuisse. Sciscitanti causam subsjecit, quòd in rigore corporis suo potius sensui, quàm Superiorum paruisset; Alius etiam à Societate JESU, cum Patri Jacobo Rhem in sordida veste & forma apparuisset, & de causa, cur adeò torqueretur, interrogatus esset; Respondit, se propter flagellations sine facultate peractas ijs pœnis adjudicatum.

11. Hoc præterea mirum alicui videbitur, quod cum aliàs ante & retrò pleni oculis esse debeamus, in sola obedientia cæcos nos esse oporteat. Sunt multi pseudofratres, quibus cum à superioribus aliquid præcipitur, intendunt oculos non in præceptum, sed præcipientem, hominem forsàn vitiosum atque imperfectum, ac dicunt: *hic autem quid?* sed audiant quod sequitur, *Quid ad te? tu me sequere.* Alij de Superioribus submurmurant, quasi nimium gravia onera alijs imponant, quæ ipsi nec digito velint attingere. Quibus idem Dominus respondet: *Super cathedram Moysi sederunt scribe & Pharisei; Omnia ergò quæcumque dixerint vobis servate & facite; secundum opera verò illorum nolite facere.* Quid aliud per hæc verba Christus nobis intimare voluit, nisi obedientiam etiam malis Superioribus præstandam? qui hoc negligit, nulla ratione DEO placere potest, cum non tantum Superiorem sed magis DEUM contemnat. Quapropter quòd Prælatus est dementior & pejor, eò aliquis debet esse patientior & obedientior. Quo barbitonsor est hebetior, eò qui tondetur debet sedere immobilis & quietus, ei que magis esse subjectus & obediens, nisi velit novacula lædi. Quo minori Prælatus præditus est ratione, eò, subditus debet esse quietior & subjectior, ne illum in fama & honore damnificet, quæ doctrina est D. Petri dicentis: *Servi subditi estote in omni timore Domini, non tantum bonis & modestis, sed etiam Dyscolis.* Si non esset obediendum nisi bonis, Ecclesiæ jurisdictio res esset incerta, cum nesciamus, quis sit bonus aut malus, sicque nesciremus, cui obediendum esset, aut quis esset Prælatus, hinc oriretur confusio Babylonica. Si mos gerendus non esset malo, Ecclesiæ jurisdictio nullam haberet stabilitatem, quia qui nunc est bonus, post horam potest esse malus. Turpis pictor pulcherrimam potest pingere figuram, quæ propter pictoris turpitudinem nihil perdit de sua æstimatione; pariter prælatus malus potest præcipere bona, quoniam licet sit malus, loco DEI est, à quo omnis potestas, & qui resistit potestati, resistit ordinationi divinæ. Quo Prælatus est insolentior, & injungit asperiora, eò magis oportet ei obedire, ut per rigidam obedientiam transeuntes, magis ab animæ nostræ maculis emundemur.

12. Porrò ut hæc faciamus non tantum voluit Christus docere verbis, sed ad id etiam exemplo suo nos provocare. Hinc non duntaxat summis Sacerdotibus & iudicibus iniquis obedientiam exhibuit, sed planè hanc præstare voluit suis Crucifixoribus; nam quemadmodum annotat S.

Ser. 7. de
Epiph.

De grad.
humil.

L. 1. de
Disp. &
Præl.

Vincentius Ferrerius, quando hi crudeles lictores dixerunt ei; exspoli-
te, statim obedivit. O si ita DEI Filius nedum Superioribus, sed vilissimis
quoque abjectissimisque humilis obedivit, qualem ergo suis Superioribus
licet malis inobediens excusationem afferet! præsertim cum Christus
nullâ necessitate compulsus ita obedientiam præstiterit, sed solummodo ex
charitate ut nobis veram ad cælum semitam per obedientiam monstraret.
Audiat quis hæc de re mellissimum Bernardum, qui in sermone quodam sic
discurrit: Christus, ait Paulus, factus est Patri obediens usque ad mortem,
mortem scilicet Crucis: quâ necessitate? Respondeat Apostolus Petrus,
Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini
vestigia ejus; id est, ut imitemini obedientiam ejus: Ex his ergo quæ
passus est, discimus, quanta nos, qui puri homines sumus, oporteat pro
obedientia perpeti, pro qua is, qui DEUS erat, non dubitaverit mori:
hactenus gloriosus Doctor: At ut suavius hæc præstemus, non debemus
Superiores nostros considerare ut homines fragilitatibus & imperfectioni-
bus humanis obnoxios, sed ut DEI & Christi Vicarios; quemadmodum
S. Bernardus sequentibus verbis monet: Obedientia, quæ exhibetur
Majoribus, DEO exhibetur, Ipse enim dixit, qui vos audit, me audit.
Undè quidquid vice DEI præcipit homo, quod non sit certum displicere
DEO, haud aliter accipiendum est, quàm si præciperet DEUS, quid
enim interest, utrum ipse per se, aut per suos ministros, sive homines,
sive Angelos hominibus patefaciat suum beneplacitum. Hæc Bern.

13. Sed dicet fortassis aliquis, quomodo cognoscam voluntatem
DEI, ut hæc aut illa jussa exequar, cum superior id præcipiens peccet?
cui respondeo; quod hoc argumentum sit periculosissimum; peccat enim
talis in iudicio temerariò, quo nedum peccata dubia, sed etiam aperta
taxari & judicari prohibentur. Secundo: Etsi superior verè coram DEO
hæc aut illa imperando delinqueret, tenebitur tamen subditus præcipienti
obedire, dummodo res præcepta sit honesta, quia tunc DEUS utitur
illo superiore velut instrumento ad manifestandam suam voluntatem,
quod frequentissimè divina Sapiencia facitare solet. Hinc non immerito
Sapientissima Virgo MARIA Imperatori Augusto etsi Idololatriæ
cultui deditissimo obtemperare voluit nullam prætendens excusationem;
potuisset enim haud dubiè sic secum discurrere, hyems instat & tempestas
perfrigida, si in Bethlehem proficiscar, magno periculo exponam corpo-
ris sanitatem in tam prolixo itinere, ergò præceptum cæsaris me non ob-
ligat, præsertim cum sim prægnans & Vicina partui. Nihil simile obe-
dientissima Virgo. Etsi præterea probè norât hanc orbis conscriptionem
ortum ducere à Superbia & Ambitione Augusti, voluit tamen ei etsi rem
injustè, non tamen injustam præcipienti morem gerere, sciens DEUM
Augusti superbiâ tanquam instrumento uti, quò decretum suum, circa
hanc mundi conscriptionem, ab æterno factum, impleretur, & Filius
suis

suus in Bethlehem nasceretur. Hinc Beata Virgo oculos suos non in præcipientem, sed in rem præceptam convertit. Omnibus Christianis, apprimè verò Religiosis præclarum imitationis exemplum relinquens.

14. Aliud non leve, quo superioribus etiam minùs bonis & perfectis cæcam semper obedientiam exhibeamus, motivum est; firmiter credere, eum Superiorem, quem, quis habet, à DEO ipsi prædestinatum esse, & quidquid ipse præceperit, DEI præceptum esse; sic enim perindè, ut ad credenda, quæ fides Catholica proponit, toto animo, assensuque nostro statim incumbimus, sic ad ea facienda, quæcunque superior dixerit, cæco quodam impetu voluntatis parendi cupidæ, sine ulla disquisitione feremur, quemadmodum S. Abraham Filium immolaturus fecisse credendus est. Quod etiam pius quidam Pater apud Blossum his valdè benè notandis verbis suavitè: Certò tibi persuade, ipsum Dominum DEUM tuum suâ æternâ Sapientiâ ac bonitate illos prælatos, quos habes in eo, quem aggressus es, statu tibi prædestinasse, & providisse, ac per eos potiùs, quàm per alios suam gratiam tibi præstare velle. Quod verò hoc non sit vanum commentum, docemur ab ipsomet Christo, si fidem S. Gertrudi adhibemus; cum enim hæc S. Virgo de Antistitis suæ asperitate conquesta esset apud DEUM, desistere iussa est, eò quòd sibi & Antistiti maximè consuleretur. Eidem pro defectu cujusdam personæ oranti dixit, apparens DEUS: Ego ex abundantia pietatis, dulcedinis & dilectionis meæ Divinæ, quâ Congregationem hanc elegi, permitto inhærere aliquos defectus etiam illis, qui præsent, ut indè meritum Congregationis augeatur. Nam multò majoris virtutis est subijci ei, cujus defectus cognoscitur, quàm alteri, cujus opera per omnia probata videntur. Ego sinò Superiores habere aliquos defectus, & ex diversitate curarum quandoque maculari, ut magis humiliëntur. Subditorum meritum crescit tam ex defectibus, quàm profectibus earum, quæ præsent, & similiter meritum illarum, quæ benè præsent, crescit tam ex profectibus, quàm ex defectibus subditorum.

15. Nota mi charè frater hæc diligenter, ac comperies quantum hinc emolumentum capies; etenim spirituali gaudio semper incedes, pacatum ac serenum possidebis animum, & quod maximum est, DEO charissimus eris. Nam indè, si bonus ac virtuosus erit superior, lætaberis de omnium profectu, si verò malus & indiscretus, non contristaberis spe fretus per hunc specialiter tibi à DEO majores gratias, & consequenter uberiorè obedientiæ coronam in cælo præparari. Porrò ut magis in hac cæca obedientia te regulare valeas, revide historiam fol. 126. n. 19. specificatam, cui adijunge illud, quod memorat S. Dorotheus de S. Basilio, qui cum cænobia sua inviseret, ex uno Superiore rogavit, num quem inter suos haberet, quem consideret salvandum? Respondente autem illo, sperare se omnes ipsius orationibus salvos fore; rursus id ipsum interrogavit;

In dictis
PP. c. 8.

Rrodr. p.
3. tr. 5.
c. 8.

S. Dorothei.
Doctr. 10

nec ante destitit, quam ille ex optimis meliorem sibi offeret electum. Quem Pater sanctissimus à simplici obedientia probare cupiens, imperavit ei, ut aquam ad abluendos pedes afferret. Abijt incunctanter; tulit, lavit; hinc eum vir sanctus iussit sedere ac lavari pariter: paruit ille simpliciter, & à beatissimo Episcopo lavari se sustinuit. Quo factò introduxit eum in Sanctuarium, & celebranti discipulo ministravit nulla in re dissentienti ad quodcunque mandatum. Undè eum postmodum sibi socium ac perpetuum comitem assumpsit, ut qui præditus esset simplici ac cæca obedientia. Tene ergò, quæ de hac obedientiæ conditione memoravimus, ut ad subsequens hujus virtutis requisitum, gradum promovere valeat ulteriorem.

PARS TERTIA.

16. Secunda conditio obedientiæ est, ut sit prompta ad exsequendum, ut nec præceptum differat, nec tergiversetur, neque excuset, nec lentè & cum torpore ad opus accedat. Undè S. Bernardus ait: Verus obediens mandatum non procrastinat, sed parat aures auditui, linguam voci, manus operi, pedes itineri, & sic se totum intra se colligit, ut mandatum peragat Imperantis. Præstanter hoc fecit Marcus Monachus, qui cum idèd plùs cæteris ab Abbate Silvano diligeretur, & hoc cæteri Patres ægréferrent, utpote causam ignorantes, convenerunt S. Abbatem, rationem hujus specialis dilectionis expiscaturi, quos ille permanenter susceptos per fratrum cellas circumduxit, ac ad easdem pulsans inquilinos ad communem laborem evocavit, qui non mox, sed interposità aliquâ morulâ comparuerunt; At quando ad cellam dilecti sui Marci venit, tantùm dixit: Marce, vix vocem Marcus audiit, mox relictis omnibus cucurrit foras dicens: Ecce Pater mi, præsto sum, quid boni jubes? Post injunctum opus Silvanus ad hospites conversus, ait: Ecce charissimi Patres distinctionem obedientiæ, quam tardi fuerunt reliqui? Hinc absentis Marci cellam intravit, & invenit in charta literam P. inceptam, nec tamen perfectam, undè ait: Videte Patres testimonium promptissimæ obedientiæ, quòd scilicet ad vocem meam nec literam perficere voluerit. Quòd ut illi senes viderunt, inter se dixerunt; verè dignus est hic discipulus, ut speciali à suo Magistro dilectione haberetur. Cellarius S. Columbani à Beato Patre, vocatus relicto dolio aperto cucurrit. S. Odo cum scriberet compendium vitæ S. Martini, & pulsus inciperet ad vespertas, relictò libro aperto, perrexit ocyus ad chorum. Approbavit DEUS utriusque promptum obsequium; nam ex aperto dolio nec gusta effluxit cerevisiæ, & absente Odone cum pluvix irruerent in cubiculum, cuncta præter librum vastarunt.

Inj^o Vita.

17. Sancti Simeonis spiritum, & inusitatum vivendi modum explorarunt Patres per promptitudinem obedientiæ; si parùm cunctatus fuisset, de columna & proposito eum deturbassent; nunc vero quia iussus descendere,

Ser. de O.
bedient.

Pellagius
libell. 14.
n° 5.

Vit. S. Colum.
c. 16.
Vit. S. O.
don. l. 3.
c. 10.

dere, alacriter obedire voluit, approbata est ejus intentio, jussusque perseverare. Simili modo S. Bernardus probavit B. Joannem de monte mirabili, quem cum audisset solis fabis, herbis, ac pane nigerrimo famem domare, experiri voluit, utrum hæc tanta abstinentia ex DEO, an à proprio placito esset. Ergo ei coctum piscem misit, mandans in virtute S. Obedientiae, ut comederet. At beatus ille, ut erat ad obediendum, promptissimus, non solum piscem, sed & ossa cum spinis ex toto comedit. Et cum omnes ex hoc ejus vitæ timerent, ille nec dolorem sensit; adeo gratia DEI obsequentem servavit. Ex cujus sepulchro liquor instar lactis ad multorum medelam manavit. Secutus est hunc Beatum virum Venerabilis noster Joannes à S. Guilelmo in obedientia, qui, etsi semper jejunium rigidissimum observaret, & in quadragesima, aut alijs temporibus manducare nollet, si quis tamen ei per obedientiam (ut sæpè accidit,) præcipiebat, ut hoc cibo vesceretur, tanquam Superiori suo obediebat. Quod autem talis comestio DEO valde grata sit, docemur à Christo, qui ad S. Birgittam vice quadam dixit: Quid times: etiamsi decies comederes in die propter obedientiam, non tibi imputabitur in peccatum. Nam Virginitas meretur coronam, viduitas appropinquat DEO, sed Obedientia omnes introducit in cælum.

18. Enimverò quando Sancti Eremicolæ suorum discipulorum perfectionem agnoscere volebant, hanc apprimè per obedientiae opera explorare tentabant; inter quos erat Venerabilis ille Senecio ac Magister S. Joannis Damasceni, qui aliquando ejus virtutem exploraturus, jussit eum Damascum pergere, fiscellasque aliquot de palmis concinnatas ibidem vendere, illic emptores reperturum. Præscripserat autem ei certum fiscellarum pretium, quod erat duplo majus solito. Quid ad hæc Joannes? forsan suum Patrem de errore monuit, quod fiscellæ non tanto pretio ibidem venderentur, & per consequens gratis illuc pergeret; sed nequaquam; Joannes enim sine omni excusatione hæc mandata magnâ promptitudine & alacritate suscepit, sublatisque in humeros fiscellis ad urbem profectus, in forum se contulit, suasque merces venales eodem loco proposuit, ubi tantâ pompâ, tantoque agmine famulorum cinctus, antea imperarat. Emptores audito, propositarum mercium pretio, cum ridebant, & sexcentis contumelijs, velut amentem, furiosumque onerabant. Sed inter hos cum servus ejus diligenter admiratus, agnovit herum olim suum, fiscellasque omnes emit, reddito ei pretio quod flagitarat, quo sic eum à contumelijs, quibus obruebatur, vindicaret. Sic igitur cum mandata Senis exhausisset, & omnem vanæ gloriæ appetentiam, mundiq; existimationem calcasset, ad monasterium reversus est.

19. Porro quis comprehendat charismata divina, quibus S. Damascenus noster ob hanc promptam obedientiam fit à DEO impertitus? Consideravit hæc dona ab obedientia emanare solita Angelicus Doctor

Vit. B. Jo-
annis l. 4.
Vit. PP.
occid:

In ej' Vita.

L. 6. Rev.
C. III.

In ej' Vita.

In Vita ej⁷. Thomas Aquinas, qui, vel ideò nedum suis majoribus, sed insuper se multum inferioribus obedientiam præstare voluit: Cum enim fortè Bononiensi in cœnobio deambularet, accessit eum hospes ejusdem Ordinis Religiosus, qui fortè Thomam non noverat, eumque allocutus jussit secum ex templo in urbem prodire, quod per Cœnobiarcham sibi liceret, quemcunque minus negotijs impeditum offendisset, sibi comitem adsciscere. Vir Sanctus nihil excusavit, sed è vestigio manticam eleëmofynis accipiendis aptam humeris iniecit, & cum prædicto Religioso, ut comes exivit. Sed cum Thomas propter affectum pedem Religiosum nimis velocite ambulante sequi non posset, fuit ab illo publicè verbis objurgatus; videntes & audientes hæc sæculares admonuerunt illum fratrem, ut attenderet, quid ageret, nec enim decere Thomam Aquinatam, adeò inclytæ eruditionis ac sanctitatis virum tam malis ab eo modis haberi. Tunc enim verò Religiosus hospes ille errorem suum advertit, simulq; viri Sancti submissionem suspexit. Itaque vestigijs ejus advolutus erroris sui veniam postulabat. At ille subridens; Nescio, inquit, cujus tu peccati veniam flagites: ego namque religiosam professus pauperiem volens, libens manticam gero, religiosaque delector obedientia, quâ sese homini homo subjicit DEI causâ.

In ej⁷ Vita. 20. Quàm grata DEO hæc obedientia promptitudo sit, sæpè sæpiùs illustribus declaravit prodigijs. Legitur in vita B. Jacobi Germani Fratris conversi Dominicani, quod erat egregiùs artifex imaginum in vitro pictarum, quibus ut colores inurerentur, eas ardenti clibano inferi oportebat. Itaque cum aliquando venustissimam imaginem ardenti clibano immisisset, atque ad hæc concinnandam perpoliendamque præsentem ejus operâ opus esset, cœnobiarcha obedientiam illius exploraturus, jussit eum mox acceptâ manticâ abire stipem mendicatum. Mox ille nihil oblocutus, nec operis incepti necessitatem causificatus obediit, & abiit jussam stipem mendicatum. Quam cum collegisset, domumque attulisset, post multas horas imaginem suam reperit, adeò concinnam, perpolitam, suisq; lineis, punctisque omnibus absolutam, nihil ut in ea posset desiderari. Sic & ille perfectissimæ obedientiæ specimen exhibuit, & DEUS obedientiæ amator, quidquid artis imagini defuit, miraculo supplevit adeo, ut ipse Jacobus nullam huic similem suâ potuerit arte formare. Ad hæc porro magis demonstranda non desunt etiam exempla domestica, ex quibus tantum hoc libabo. Religiosissimus Frater noster Alipius à S. Francisco Clericus, adeò obedientiæ deditus erat, ut ex obedientia digitum accendere non dubitârit. Cum enim ejus Magister Alipium jussisset accendere candelam, & hæc fortè deesset, mox imperavit ei, ut digitum accenderet. Quid faceret hinc Alipius, obediret nè, & digitum cremaret, aut se modeste excusaret? At verus obediens omnis excusationis & tarditatis nesciens, protinus imperata Patris executurus digitum igni applicuit. O Res admiratione

tione digna! *Digitus enim ejus non secus ac candela omnibus luxit.*
pisc pro merito Aves & pisces cunctis stupentibus obsequentes
habuit.

21. *Quanti etiam referat sanctissima quæque exercitia omittere ut*
Obedientia impleatur, docemur ab illis duobus Religiosis, qui cum in
Cœna Domini eo ipso tempore, quo communicandum erat, ad Eleëm-
osynam colligendam missi essent, ac redeuntes in Sacello ubi SS. Eucha-
ristia asservabatur, suam infelicitatem quod eo die Sacro epulo abstine-
re deberent, deplorarent, pulcherrimus Juvenis ex arca Eucharistica pro-
siliit, seque IESUM esse asserens, utrique corpus suum porrexit. S.
Philippus Neri dicere erat solitus, quod, qui, ut obedientiam adim-
pleret, orationem, vel quodvis aliud opus spirituale, cui adstrictus est,
intermittit, is DEUM pro DEO relinquere censeatur. Blosius autori-
tatem Tauleri adducens, inquit: Si quis DEI munere ad tam altum
Sanctitatis gradum pervenisset, ut DEUM reipsa semper visibiliter præ-
sentem, secumque habitantem haberet, is, si ad aliquod opus obedi-
entiæ evocaretur, humiliter Domino dicere deberet: Eja suavissime DE-
US, permitte me, obsecro hanc obedientiam tui amore perficere. Cre-
dite mihi, humilis ista propriæ voluntatis abnegatio in illo homine multo
gratior DEO esset, quam si ille idem tunc cum omnibus Beatis Spiriti-
bus cœlum penetraret. Exemplum hujus rei subjicio. Virgo quædam
in Monasterio degens, & divino amore flagrans, cum aliquando immen-
so dilectissimi Sponsi sui IESU desiderio teneretur, sic illum ex toto cor-
de suo allocuta est: O unice Fili DEI, amabilis Redemptor animæ meæ,
utinam vel ad momentum in hac vita te cernere possem, ad quæ verba
mox astitit ille Dominus IESUS in forma cujusdam pueruli. Contigit
verò, ut una ex sororibus Congregationis januam devotæ illius Virginis
pulsaret, eamque cum festinatione ad commune aliquod opus ex obedi-
entiæ faciendum accerseret. Audiens Virgo Sancta jussionem obedi-
entiæ, Puerulo IESU ait: Eja dulcissime Domine mi IESU Christe, pro
explenda obedientia abeo: Tu interim me hinc expecta, obsecro, si ti-
bi placet, donec ad te redire liceat. His dictis è cella exiit, & quod
facere jussa erat, animo voluntario hilarique vultu peregit, deinde ma-
gna cum celeritate ad cellam reversa est, quam cum aperiret, mira quæ-
dam, & radiantissima lux oculis ejus se ingessit, adeo ut vix eam sustine-
re posset; Vidit igitur amantissimum Dominum suum in perfecta ætate,
tanquam elegantissimum Juvenem viginti quatuor annorum astantem,
unde ipsa maximo gaudio afflata, ita eum affatur. O Dilecte mi IESU,
quomodo tam grandis tantillo tempore factus es, qui tam pusillus appa-
rebas, cum à te recederem? Cui pius & dulcissimus IESUS respondit:
O Filia charissima profunda velocis atque impigræ obedientiæ tuæ humi-
litas me tam brevi tempore tam grandem effecit; semper ergo mei a-

Io Nadafis
in anno
hebd. cœl.
fer. 4.
hebd. 5.
Historia.

Blosius
Instit. spir.
append. 4.

Historia.

more libenter obedi, si mihi continuè sine medio optas uniri; Post quæ verba Dominus disparuit.

22. Hinc ergo patet, quàm grata sit DEO virtus obedientiæ. Unde infertur, quòd homò Religiosus efficaciter volens, quantum penes se esset, jejunare, si comedit ex obedientia etiam carnes, plus merebitur, quàm sæcularis rectè ad DEI laudem jejunans. Imprimis enim talis Religiosus præmiabitur à DEO ob piam jejunandi voluntatem. Secundò ob propriæ voluntatis abnegationem, quâ relicto proprio arbitrio ex obedientia comedit. Et hoc docuit Beata Virgo S. Birgittam, quæ cùm ob interruptas de mandato Prælati asperitates corporis mirum in modum tristaretur, apparuit B. Virgo, eique meritum obedientiæ aperuit; qui enim, dixit, efficacem voluntatem jejuniij, aut pij operis habens, ob Prælati mandatum omittit, meritum ejusdem operis non perdit, sed adhuc meritum aliud obedientiæ conquirat. Ex his ergo mi chare Frater, satis abundèque intelligis, quomodo te in omnibus oporteat promptè obedire. Sed adverte, quòd præventio præcepti, seu executio actûs, quia cognoscitur placere Superiori, etiam si nondum præceptum promenti, præstantissimum obedientiæ exercitium contineat, sitque actus heroicus illius: Sicut enim, qui ante tempus conditum anticipat solutionem, elicit actum perfectæ justitiæ, ita qui præoccupat jussum; elicit verè actum obedientiæ, & quidem perfectissime. Servatis igitur memoratis vide de conditione tertia in parte sequenti.

PARS QUARTA.

23. Cùm finis coronet opus, idcirco hæc prædicta ad perfectam obedientiam nondum sufficiunt, nisi adjungatur requisitum tertium, videlicet, ut obedientia sit fortis & constans, hoc est, ne quis propter rei difficultatem ab obediendo resiliat, exemplo Salvatoris & Redemptoris nostri, qui factus est obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, ut ait Apostolus. Sive, qui, ut loquitur S. Bernardus, ne perderet obedientiam, perdidit vitam. Hinc rectè monet S. Basilius, dicens: Oportet imprimis, ut is, qui se ad vitæ hujus rationem contulit, stabili, firmâ, immobilisque voluntatis constantia sit, judicioque tali, ut à malignis Spiritibus neque concuti, neque loco pelli possit. Deinde animi firmitate tantâ, ut ad mortem usque constantiam Martyrum exhibeat, tum divinis præceptis retinendis, tum obedientia erga Magistros suos conservanda: Hoc enim totius vitæ & instituti est caput. Et alibi idem S. Doctor ait: Verus Christi amator nil grave detrectat, sed potius ultra quid appetit.

24. Excellenti in hac materia exemplo nobis præluxit S. Lambertus Episcopus, qui cùm in exilium pulsus fuisset, ad Religiosum Stabulense cœnobiū concessit. Exceptus est ab Abbate, cunctisque cœnobitis tanquam Vir sanctus; Hic itaque degens, dum quadam nocte communi

Revel. S.
Birgit. l.
4. c. 26.

Constit.
6. 20.

In regul.
brevior.

In ej' Vita
Surius.

cum reliquis dormitorio quievisset, & maturius surrexisset, quò se diligentius & attentius precationi daret, dum sese calcearet, alter calceorum fortè manibus ejus elapsus, edito strepitu reliquos cœnobitas adhuc sopitos excitavit. Quem simul Abbas audiit, nil porrò percontatus, dixit: Quisquis ille est, cujus culpanda temeritate istud modo accidit, pro nostra consuetudine mox se ad Crucem conferat, & quod negligentia admisit, obedientia expiet. Erat nox perfrigida ac glacialis, attamen S. Episcopus Abbatis imperio satisfactorius, vestitus ut erat cilicio, nec alio amiculo assumpto, adiit Crucem, locum nempe pium, solitariū ac impluviū, atque hinc sub dio duravit, donec reliqui cœnobitæ se strato levarent. Itaque totus frigore rigidus (nam sæviebat arce gelu) non nisi decantans pro solenni precibus matutinis sese calefecit. Nam cum Abbas reliquos inter Monachos fortè Lambertum desiderasset, & percontatus ubinam esset, audissetque ipsissimum esse, quem iussisset adire crucem, ad eum festinus accurrit. Quem cum solo cilicio tectum, frigore rigidum, vultuque radiante splendidum cerneret, cum reliquis Monachis ejus vestigijs advolutus veniam flagitavit. In vicem Lambertus Abbatis modestia & veniæ petitione confusus oravit, ne similibus secum verbis uteretur, precatus ut suam sibi potius incuriam ignoscere dignaretur, quâ reliquorum somnum rupisset. Numquid hæc obedientia fortis, heroicâq;?

25. Non minus etiam memoratu dignum est, quod subjungo: Dicebant sancti Seniores de Discipulo Abbatis Pauli, nomine Joannes, quod *In Vit: PP, Historia,* haberet humilitatem & virtutem obedientiæ, & quod in difficillimis etiam causis Abbati suo absque omni contradictione alacriter obediret. Cum igitur necessarius esset in Monasterio pro utensilibus finus boum, misit eum Abbas in proximum vicum, ut quæreret ibi finum desideratum, & cum celeritate afferret. Erat autem in illo loco leena. Porro Discipulus secundum Abbatis præceptum mox egressus est, cumque pergeret, ait Patri suo: Abba Pater, audivi quàm plurimos dicentes, quod in illo loco mala bestia sit. Cui Senex, quasi joculariter ait: Si venerit super te, tene & alliga eam, & adduc eam tecum. Sic instructus pervenit ad locum designatum, & ecce egressa est leena & irruit super eum; at ille eam comprehensam tenere voluit, sed leena excutiens se de manibus tenentis aufugit, quam mox insequabatur, altumque clamitans dixit; Abbas meus præcepit mihi ut alligem te, & perducam ad eum. Ad quam vocem continuo stetit leena, & tenens eam, reversus est ad Monasterium. Cum autem tardaret in itinere, Abbas nimis pro eo sollicitus, tristabatur graviter; & ecce subito supervenit discipulus ejus tenens ligatam bestiam. Quod cum conspexisset Senior, admiratus valde gratias DEO retulit. Dixit autem Discipulus; Ecce Pater, sicut præcepisti, adduxi leenam ligatam. At Vir sanctus, ne propterea suus Discipulus

scipulus altum fortassis saperet, increpavit eum, dicens: Sicut tu insensibilis es, ita & insensibiliter bestiam adduxisti, solve ergo eam, & protinus dimitte, ut vadat ad locum suum. An non hæc obedientia fortissima, utpote nec vitæ periculum timens?

In ej³ Vita. 26. Sed audiamus etiam aliqua de obedientia constanti. Erat in quodam Virginum Monasterio acervus lapidum: Volens autem Abbatissa tentare S. Euphrasiam, dixit ei: Veni Filia mea, istos lapides transporta hinc, & pone eos juxta clibanum. Euphrasia verò, etsi tam grandes essent lapides, ut multi vix à duabus Sororibus portarentur, rem illicò aggressa sine adjutorio ullius, lapides humeris impositos ad locum tulit. Nec dixit, adjuvet me alia Soror; nec dixit, grandes sunt lapides, non prævaleo; nec dixit, jejuna sum, & deficio, & opus hoc grande est. Sed cum fiducia jussionem per obedientiam adimplevit. Alia die venit iterum Abbatissa ad eam, &, non decet, inquit, ut lapides hîc jaceant, reporta eos in locum pristinum. Fecit; nec semel; sed per viginti admodum dies. Numquid heroicè?

*1. Dialog.
de Vita S.
Martin. c.
13.
Historia.*

*Rodrig. p.
3. tr. 5.*

*V. PP. 1.
d. humi.*

27. At generosius quid memorat Severus Sulpitius de quodam, qui abdicato sæculi fastu ad Abbatem Martinum. Monachi habitu induendus advenit, rogans Virum sanctum, ut se in Discipulum admitteret. Cùmque prima ei Lex obedientiæ poneretur, ac perpetuum polliceretur ad omnia vel extrema patientiam, casu Abbas floracinam virgam jam pridem aridam manu gerebat, hanc solo fixit, atque illi advenæ id operis imposuit, ut tamdiu virgulam aquâ irrigaret, donec lignum aridum in solo arente virefceret. Mox ille huic imperio humeros submitit, & quotidie à Nilo flumine per duo ferè milliaria aquam advehebat Virgam illâ humectaturus. Porrò jam duo anni effluerunt, nec etiam ipse esse poterat de fructu, attamen ab incepto labore juvenis non cessavit. Tertio autem anno divinitus Virga floruit. Ego ipsam (ait Author) ex illa virgula arbusculam, quæ hodièque intra atirum Monasterij est, ramis virentibus vidi, quæ quasi in testimonium manens, quantum obedientia meruit, & quantum Fides possit, ostendit. Alius Monachus octo annis per tria milliaria jussus ingentis ponderis lapidem bis quotidie ad Monasterium deferrebat; & toto illo tempore tam lætum & contentum fuisse dicebat, ac si rem omnium, quæ injungi poterunt, honorificentissimam fecisset. Intelligis ne mi chare Frater, quam olim Monachi in obedientia fortes, constantésque exstiterint; si moderno tempore simile quidpiam Religiosis injungeretur, ò quotquot reperirentur, qui præcipientem delirum ac mente captum dicerent! Quare mi chare, sequestrate ab his, & stude in omnibus, etiam quæ contra rationem videntur, obedientiam absque cunctatione, seu exultatione tuo superiori deferre; ut hoc verò perseveranter valeas præstare, imitare Abbatem Nestorum, qui in ipso Religionis ingressu dicebat; Ego & asinus unum sumus. Quidquid ei imponitur, hoc portat, & sine mora,

28. Quia verò, exempla veterum Monachorum exhortationes sunt nostræ, ideo adhuc unum superaddo. Isidorus Vir apud Alexandriam, Joannes Clim. grad 46
 ut Abbas, relicto seculo, venerat ad Monasterium recipi postulans. Quem conspicens, ait: Si reverà tollere jugum Christi, Isidore, decrevisti, præ omnibus impero, ut te laboribus obedientiæ exerceas. Cui ille, sicut Fabro ferrum subjectum est, ita & ego Sancte Pater, me ipsum obedientiæ expono. Mox Abbas, volo; inquit, frater, ut ingredientium & ex-
 gredientium provolutus genibus dicas; ora pro me Pater, quoniam peccator sum. Sic autem ille obedivit sicut Angelus Domino. Itaque cum septem annos illic peregisset, & ad profundissimam humilitatem pervenisset, voluit Pater hunc Fratribus connumerare, & ut reverà dignissimum etiam ordinatione honorare. Verùm ille plurimis multorum precibus apud Patrem egit, ut ibidem illum sineret, sicut hætenus fuerat, degere, cursumque suum perficere. Quod & factum. Nam cum in ipso ordine illum permanere Magister permisisset, post decimum diem gloriosissimè migravit ad Christum. Cujus Sanctitas, ut omnibus constaret, prophetiæ Spiritu suo socio ad januam prædixit, post septimum diem à morte sua illum secuturum. Quod & factum est.

29. Porro ne quia à recta obedientiæ semita aberret bene annotare aliqua debet pro majori dictorum intelligentia. Imprimis ergo generaliter dicendum est, quod subditus teneatur obedire suo Superiori non tantum cum iusta præcipit, quod certum, sed etiam cum dubium, quia in dubio præsumi debet pro Superiore, qui est in possessione imperandi & præcipiendi. Et quamvis nemo cum dubio pratico agere possit, tenetur tamen subditus tale dubium practicum in materia obedientiæ deponere, ita Molina. Verùm si certo constaret, injustum esse vel peccatum etiam tantum veniale, vel in damnum proximi injustum cessurum, quod mandat Superior, aut ex quibus vel extra vel in Conventu, perniciosum esset, ipsi obediendum haud foret, tunc enim haberet locum illud Acto-
 rum 5. Obedire oportet DEO magis quàm hominibus. Ne verò subditus per nimiam sui iudicij confidentiam in aliquo aberret, ut melius fecerit, si consilium quorundam seniorum requisiverit. 2. Si cuipiam à Superiore tale officium vel aliud injungeretur, ex quo notabile detrimentum vel corporis vel Spiritus, aut periculum offensionis divinæ incurrere posset, debilitatem suam Superiori manifestare debet, cumque submissè rogare, ne quidpiam tale sibi imponeret. Si verò nullum aliud impedimentum inde eveniret, nisi aliqualis abstractio in exercitiis piis, præstat obedientiam facere, quia valde pium exercitium est obedire suo Superiori.

30. Tandem quod bene notandum, est, quod votum obedientiæ tunc solum modo temporis meritorium sit, quando aliquid injunctum à Superiore ad laudem unicam DEI, non verò ex naturali carnis inclina-

L. 35. mor.
c. 13.

tione, præstatur; ex quo sequitur, si quis meritum habere vult, protestari coram Deo debet, quod opus commissum non ex affectu sensuali, sed ad meram DEI laudem, & observandam obedientiam Superioris sui subire velit. Hinc S. Gregorius naturam obedientiæ describens ait: Debet obedientia in adversis ex suo aliquid habere (magnam animi alacritatem, amorémque parendi) & in prosperis ex suo omnino nihil habere, quia non propter delectationem propriam, sed ob solam DEI voluntatem admittenda & amanda sunt. Quæ omnia exemplifico, ut si verbi gratia, quispiam subditus à suo Præiato extra Monasterium ad prandium sæcularium, aut ad similem æquivalentem relaxationem mitteretur, ad quæ homo secundum suam naturalem inclinationem propendet, & quæ non raro tepiditatem Spiritûs in animam introducunt. Tunc imprimis absque omni perfectæ obedientiæ detrimento poterit Superiorem submissè & reverenter rogare, quatenus se ab hujusmodi recreatione exemptum habere dignaretur; sed si Superior huic petitioni non acquiesceret, sed supplicantiem etiamnum ad hujuscemodi exitum mitteret, tunc si ex obedientia missus, obedientiæ meritum in simili casu reportare discupiat, neque fervorem Spiritûs amittere velit, duo diligenter observare debet. Primò quidem ut jam dictum, debet protestari coram Divina Majestate se non velle hæc mandata Superioris carni grata exequi ob sensualem inclinationem, sed purè ideo, quia præceptum est. 2. Ut in ipsa hujuscemodi relaxatione modum debitum servet, videlicet, ut nec propriæ nec alienæ conscientiæ tranquillitas, nec devotionis ardor, nec Religiosæ modestiæ nitor ullum patiatur detrimentum, observando etiam diligenter leges temperantiæ, tantùm scilicet cibi & potûs sumere, quantum sufficere videtur ad explendam Superioris voluntatem.

31. Ne verò quis putet hoc commentum esse vanum, docuit id expressè S. Noster Nicolaus de Tolentino, non quidem verbo sed Exemplo. Cùm enim sanctus Vir ob quotidianam vitæ austeritatem morbum periculosissimum contraxisset, seriò eum ad esum carniûm sunt adhortati. Sed cùm eum flectere non possent, Præfatus cœnobij viri periculo permotus, cepit ei, ut carnes comederet, suadere, at Nicolaus se omnibus modis excusavit. Itaque advertens cœnobiarcha, se eum à Sententia deducere non posse, Generalem Antistitem, qui tunc fortè Tolentini aderat, rogavit, ut reluctantiem ad esum carniûm adigere vellet. Cùmque ægroto Generalis præcepisset, ut medicis obtemperaret, non est ausus ejus auctoritati refragari, quare se facturum, quod jubebat, pollicetur. Parantur igitur carnes, quarum particula ab eo libatà: En, inquit, feci quod iustus sum: Hinc precor hæc gulæ blandimenta auferte. Videat ergo nunc aliquis, quòd nequaquam obedientiæ repugnet, in similibus appetitui sensuali arridentibus se non promptum ac alacrem exhibere; Quomodo enim non reluctavit S. Nicolaus, qui tam obediens erat, ut tota
Augu-

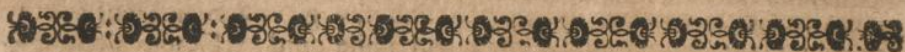
Augustiniana familia de eo cantet, Nicolaus verus Christi Pauper, Obedientiam jugiter servans. Quod vero id ipsum DEO placitum fuerit, indicat sine ulla pharmacia paulo post recuperata sanitas. Verum si cuidam non videretur consultum se in his occasionibus sic mortificare, ne ab aliis notaretur, & pro viro mortificato haberetur, talis poterit religio posito medio aliud arripere, ne in similibus obedientiæ meritum amittat, scilicet, ut pro hujusmodi carnis blandimentis certa postmodum mortificationum exercitia nemine advertente subeat, v. g. vinum unâ aut alterâ vice relinquere, aut pitantiâ carere, vel simile quid; tali enim modo efficiet, ut quando Superior ei aliqua secundum suam naturam appetitui placita imperabit, non erunt ne quidem carnigrata similia mandata, utpotè mortificationum aculeis involuta. Facem nobis in hac materia prælu- In ej^o Vita.

S. Macarius Alexandrinus, qui, cum nonnunquam Congregationi Patrum adesset, ab illis sæpe rogatus, ut non nihil meri libare dignaretur. Quibus S. Macarius tandem acquievit, ne inhumanior videretur, atque unum alterumve calicem vini plenum à Patribus oblatum evacuavit. Sed deinde tot dies se siti cruciabat sic, ut nec aquam degustaret, quot vini caliculos sumpsisset; Porro ejus Discipulus, hoc animadvertens, Patribus factum sui Magistri perfecit. Quare hi de cætero, ne viro Sancto occasionem tanti cruciatûs subministrarent, ei nil vini obtulerunt. Item Venerabilis noster Joannes à S. Guilelmo, si quandoque apud sæ- In ej^o Vita.

culares cibum sumere cogebatur, in reditu postea tot verberibus & disciplinae corpus suum castigabat, ut undique sanguis efflueret: Quare socij ejus instanter eos deprecabantur, ne imposterum eum invitarent.

32. Porro, si hanc doctrinam nostram plures ex Religiosis tenerent, haud tam miserè sub specie obedientiæ in varia vitia præcipites irent. O quotquot ego ipse novi, & utinam non noscerem, qui sæpe sapius à suis Superioribus foras missi sunt, sive varia negotia ex obedientia pertacturi, sive cum quibusdam notis sæcularibus manducaturi, aut conversaturi aliquorum negotiorum causâ, & nihilominus per similia jussa ad magnam laxitatem venerunt sic, ut chorum, reliquaque Religiosæ observantiæ exercitia velut monstrum fugerint. Et undè hæc? profectò non ab obedientia, quæ negationem gratiæ minimè, benè autem ejus augmentum meretur. Undè ergo? Hinc quia ea, quæ nunc diximus minimè observarunt, undè factum, quòd hæc Superioris mandata ex proprij commodi causâ magis, quàm ex obedientiæ virtute peregerint, ideo pœnam potius quàm gratiam meruerunt. Ex quorum classe censentur & illi, qui in odiosis Superioris præcepta velut surdi prætereunt, in favorabilibus vero exhibent se obedientissimos ad implendas Præpositorum voluntates. Hinc omnimodè student, ut hæc eis imponantur, quæ ipsis arrident, arbitantes sic facili modo obedientiæ præmium consequi. At tales merito irridet mellissimus Bernardus, dum ait: Quisquis vel apertè vel occultè satagit, ut, quòd

habet in voluntate, hoc ei Pater spiritualis injungat, ipse se seducit, si forte sibi de obedientia blandiatur: neque enim in ea re ipse Prælato, sed magis ei Prælatus obedit: hæc S. Bernar: Cæterum de obedientia circa acceptanda Congregationis officia poterunt videri ea, quæ diximus folio 102. §. 18. & 19. Igitur mi chare frater hæc de obedientia tractasse sufficit. Vale.

S E R M O,

D E

Inobedientiæ Scelere.

Peribitis, si inobedientes fueritis voci Domini DEI vestri. Deut. 8. v. 20.

1. **Q**uam enorme scelus sit inobedientia, colligitur ex gravitate pænæ, quam DEUS inflixit ijs, qui præceptis suis obedire detrectarunt. Hinc S. ille Propheta, qui omnia à DEO sibi mandata executus fuerat contra Jeroboam Regem, quòd à Pseudopropheta seductus manducasset in illa terra contra DEI præceptum, à leone dilaniatus est, ut pateat, quantopere DEUS inobedientem detestetur, cum eam tantâ severitate puniat etiam in intimis suis amicis. Enormis fuit inobedientia Ionæ, quando contra Domini mandatum de Ninivitis ad eundis navigavit Tharsum. Sed ecce, quanta mala causat inobediens, Ionæ enim peccato omnia turbata sunt. Totam communitatem turbat inobediens, & qui nescit morem gerere contradicit omnibus. Non sustinuit terra Core, Dathan & Abiron, sed ipsos vivos cum tabernaculis eorum, & conjugibus, liberisque simul in rebellionem consentientibus deglutivit. Protho-
 Gen. 30. Parentes nostri per inobedientiam peccatum & mortem in mundum invexerunt, totamque suam posteritatem ærumnis maximis affecerunt, seq; paradiso fecerunt indignos, si ergò inobedientia eos ex paradiso terrestri ejecit, quomodo inobediens paradifum ingrediatur cælestem? Propter
 Gen. 19. id crimen uxor Loth conversa est in salis statuam: quæ homo videtur, sed non est, sic etiam Religiosus inobediens videtur Religiosus, cum tantum sit Religiosi statua. Porro percontari libet, cur DEUS hanc inobedientem mulierem in salis & non alterius materiæ statuam convertere voluit? Respondet D. P. Augustinus, quòd ideo in salem conversa sit, ut DEUS fidelibus quoddam præstaret condimentum, quo sapiant aliquid, unde aliud caveatur exemplum. Propter hoc peccatum fuit Saul privatus regno, quia Amalechitas omnes non interemerat, prout DEUS mandaverat.
 1. Reg. 15. Populus Israëliticus ductus est captivus in Babylonem propter inobedientiam, ut liquet ex jeremiâ c. 34. 2. Hæc

L. 3. Reg. c. 13.

Jonæ 1:

Num. 16:

Gen. 30.

Gen. 19.

L. 16. de Civit. c. 20.

1. Reg. 15.